

РЕШЕНИЕ

№ 432

гр. Варна, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мирела Огн. Кацарска
Членове: Иванка Д. Дрингова
Весела Гълъбова

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Весела Гълъбова Въззивно гражданско дело № 20243100500226 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба** вх.№ 79426/25.10.2023г., подадена от Р. К. К., ЕГН ***** срещу Решение № 3270 от 11.10.2023г. по гр.д. № 13389/2022г. по описа на ВРС, 9 състав, с което на основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД е отхвърлен предявеният от въззивницата срещу Н. И. Д., ЕГН ***** иск за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата в размер от 11 158.84 лева, представляваща възнаграждение по договор за изготвяне на проектно предложение от 13.12.2016г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 06.10.2022г. до окончателното ѝ погасяване.

Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение, постановено в разрез с процесуални правила, с доказателствата по делото,

както и със съдебната практика. Изложени са съображения, че необсъдени от първоинстанционния съд са останали доводите в исковата молба, установени и по делото, че между страните са били постигнати устни договорки, потвърдени с конклюдентни действия на ответника, като не са обсъдени възраженията, че няма обективна или правна пречка възложителят по договор за изработка на проекти и лицето, което ще кандидатства с изработения проект, да са две различни лица. Установено е по делото, че договор за изработка е сключен именно между страните на 13.12.2016г. за изготвяне на проектно предложение с описания предмет срещу възнаграждение. По силата на същия въззивницата се задължила да престира на възложителя проектно предложение, както и да извърши фактически действия по администриране на изготвения проект съгласно условията на финансиращата институция. От подписаните от ответника две удостоверения за изпълнение, както и от факта на одобрението на проекта от страна на МТСП, може да се направи извод, че въззивницата е изпълнила качествено и в цялост задълженията си по договора. Уговореното в чл. 3 от договора първоначално възнаграждение в размер на 300 лв. е платено лично от възложителя в брой, при подписване на договора, а допълнителното възнаграждение съгласно уговореното възлиза на 6% от одобрената по проекта субсидия в размер на исковата сума. От подписано между страните и неоспорено удостоверение за изпълнение от 13.12.2016г., се установява, че изпълнението е прието от ответника за точно, качествено и в срок и приема същото без забележки. Доколкото Д. е взел решение да кандидатства по проекта посредством управляваното от него ЕООД „Аглика-0011“, то той е посочил същото в удостоверението за изпълнение. Поради прекратяване на първоначалната процедура от МТСП, за кандидатстване по новата обявена процедура за подбор на проекти с вече изработения от ищцата проект е подписано ново удостоверение за изпълнение между страните от 29.08.2017г. с идентично съдържание. Въпреки последвалото одобряване на проекта и финансирането му, ответникът прекратил участието си и не е сключил договор за безвъзмездна финансова помощ чрез управляваното от него дружество. Последното не отменя задължението му по чл. 3 и чл. 4 от договора за заплащане на допълнително възнаграждение. Договорът е сключен между две физически лица, като няма пречка възложителят да е различен от лицето, което кандидатства за финансиране с изработения проект. Фактът, че проектът е

предназначен за изпълнение от управляваното от ответника дружество, не означава, че договорът следва да е сключен между фирмата на възложителя и управляваното от ищцата търговско дружество. Изработеният проект се предоставя на този, който плаща за изработеното, а не на този, в чиято дейност изработеният резултат ще се влага. С оглед възраженията на ответника, че е сключил договора за изготвяне на проектно предложение в качеството си на управител на ЮЛ, ищцата отправила искане на основание чл. 228, ал. 3 от ГПК да бъде привлечен като нов евентуален ответник „Аглика 0011“ ЕООД наред с първоначалния, който е заявен като предпочитан ответник. Недопускайки изменение на иска в този смисъл ВРС е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Поради всичко изложено отправя искане обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявеният иск да се уважи с извод за основателност.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия Н. И. Д., ЕГН *****, с който жалбата се оспорва като неоснователна. Посочва, че правилно и обосновано въз основа на всички доказателства първоинстанционният съд е приел, че не е доказан факта на приемане на предложението за сключване на договор за изработка от ответника, като физическо лице, нито момента, в който приемането е достигнало до предложителя – ищец. От представените от ищеца доказателства е установено по категоричен начин, че не ответникът, а представляваното от него дружество е приело предложението за сключване на договор за изработка с предмет изготвяне на проект по програмата. Именно това дружество е било кандидат по програмата, то е приело работата – проекта за кандидатстване, то е било одобрено за финансиране и на него е следвало да се изплатят средствата, за разходите по изготвянето му. От друга страна по делото не е установено и приемане на работата от ответника в качеството му на физическо лице. Кореспонденцията между страните е водена на фирмените им адреси и телефони за контакт, което е самостоятелно доказателство за качеството, в което са водили преговори. Писмен договор между страните никога не е съществувал, като дали представеният договор е подписан е ирелевантен с оглед неформалния и консенсуален характер на договора за изработка. Устен договор между страните по делото също не е сключен, а е вероятно да е бил сключен между „Флекси Про“ ЕООД и

„Аглика 0011“ ЕООД. От Удостоверение за регистрация за предоставяне на социални услуги от 13.10.2016г. по ОП „Развитие на човешките ресурси“ описани и в съдържанието на формуляра за завършен проект се установява, че ответникът още преди да разбере за този проект е искал да се занимава със социални дейности, чрез представляваното от него дружество „Аглика-0011“ ЕООД, част от предмета му на дейност. Такива дейности поначало не са присъщи за изпълнение от физически лица, а са приоритет на държавата. Така именно желанието и стремежа на фирмата да се занимава със социални дейности е обоснована от ищцата в изготвения проект. Оспорил е на следващо място доводът за допуснато процесуално нарушение недопускаяки изменение на иска по реда на чл. 228, ал. 3 от ГПК с аргумент, че разпоредбата не създава процесуална възможност за последващо субективно съединяване на искове. Поради всичко изложено отправя искане обжалваното решение да се потвърди като правилно.

Приета за разглеждане е също **частна жалба** вх.№ 95144/15.12.2023г., подадена от Р. К. К. срещу Определение № 14143 от 28.11.2023г. постановено по същото дело, с което на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК е оставена без уважение молбата ѝ за изменение на решението в частта за разноските чрез неприсъждане на разноски в полза на ответника в размер на 450 лв.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на произнасянето, доколкото ответникът не е бил представляван от адвокат в хода на производството пред първоинстанционния съд, а проучването на делото и даването на мнение по него, без представено пълномощно за процесуално представителство не е основание за присъждане на разноски под формата на възнаграждение за един адвокат по смисъла на чл. 78, ал. 1 от ГПК. Искане за присъждане на разноски, както и действително сторени от ответника разноски в присъдения смисъл не са били налице по делото. Отправя в тази връзка да се отмени обжалваното определение и се постанови изменение на решение относно разноските посредством оставяне без уважение искането на ответника за присъждане на разноски.

Отговор на частната жалба не е депозиран от другата страна.

По въззивната жалба:

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл.267, ал.1 ГПК, подадена е

в срок от надлежна страна, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд, съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК, са да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на първоинстанционното решение в обжалваната част, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Първоинстанционното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна компетентност, поради което е валидно.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществуването на спора.

Производството пред РС – Варна е образувано по искова молба на Р. К. К., ЕГН *****срещу Н. И. Д., ЕГН *****, с която е предявен иск по чл.266, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 11 158.84 лева, представляваща възнаграждение по договор за изготвяне на проектно предложение от 13.12.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 06.10.2022 г. до окончателното ѝ погасяване.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 13.12.2016 г. между страните е сключен договор за изготвяне на проектно приложение, по силата на който ответникът е възложил на ищцата въз основа на сключен между тях договор за изготвяне на проектно предложение, извършването на необходимите действия за изготвяне и администриране на индивидуален проект за кандидатстване по проект за финансиране: програма BG05M9OP001-2.006 „Развитие на социалното предприемачество“ с договарящ орган по процедурата Министерството на труда и социалната политика по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ срещу възнаграждение – основно в размер на 300.00 лева, което било изплатено към момента и допълнително – дължимо при одобрение на проекта, изработен от изпълнителя-ищец, представляващо процент от първоначално одобрената

сума за спечелилия финансиране проект. Излага се, че в полза на ответника била одобрена субсидия в размер на 185 980.70 лева и съгласно уговорките дължимото допълнително възнаграждение възлизало на 11 158.84 лева или 6% от одобрената сума. Сумата следвало да бъде заплатена на две равни части – първата част в срок от 8 календарни дни от датата на одобряване на проекта за финансиране от финансиращата институция, а втората в срок от 8 календарни дни, считано от получаването на авансовото плащане от страна на възложителя на одобрения проект, а в случай, че няма авансово плащане, възложителят следвало да заплати на изпълнителя това възнаграждение в срок от 6 месеца от датата на сключване на договора за безвъзмездно финансиране с финансиращата институция по програмата.

Твърди се още, че ответникът, след като бил одобрен за субсидиране, решил да не сключва договор с финансиращата институция и лично заявил отказа си пред нея, респективно одобрението било отменено, като при тази хипотеза в договора било уговорено, че възложителят също следва да заплати на изпълнителя дължимото допълнително възнаграждение за одобрение.

Излага се, че ответникът е приел изпълнението на възложената работа без забележки, подписвайки удостоверение за изпълнение от 15.03.2017 г. Междувременно министерството на труда и социалната политика е взело решение от 15.12.2016 г., с което е прекратена процедурата чрез подбор на проекти BG05M9OP001- 2.006 „Развитие на социалното предприемачество“ поради несъответствието ѝ с Регламент (ЕС) №1304/2-13г. и била обявена нова процедура на подбор на проекти със същата цел и при същите условия под нов номер – BG05M9OP001-2.007 “Развитие на социалното предприемачество“. В тази връзка за повторното кандидатстване с вече изработения от ищцата проект, между „Аглика – 0011“ ЕООД – управлявано от ответника и „ФлексиПро“ ЕООД – управлявано от ищцата, било подписано ново удостоверение за изпълнение на 29.08.2017 г. с идентично на предходното удостоверение съдържание. Излага се, че управляваното от ответника дружество „Аглика – 0011“ ЕООД е получило въз основа на проектното предложение безвъзмездна финансова помощ в размер на 185 980.70 лева. Заинтересованите лица били уведомени за решението и са били поканени да сключат административен договор, като ответникът, без да изложи каквито и да е доводи, взел решение да прекрати участието си и да не сключи договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ.

Своевременно уведомил ищцата за решението си, като е поискал тя да преустанови работата си по следенето на развитието на проекта. Сочи се, че горното не отменя задължението на ответника да заплати договореното допълнително възнаграждение. Твърди се, че това задължение е възникнало за ответника от момента, в който МТСП е взело решение да предостави безвъзмездна финансова помощ за реализиране на проектното предложение, изготвено от ищцата. Поддържа се, че няма пречка възложителят по договора от 13.12.2016 г. да не бъде лицето, което кандидатства по посочения проект за финансиране – в конкретния случай „Аглика 0011“ ЕООД, още повече че условията за кандидатстване са променяни неколнократно от МТСП в насока, че кандидатите трябва да бъдат юридически лица.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор, с който оспорва иска като недопустим и неоснователен. Излага съображения, че между страните не е сключен договор за проектиране на 13.12.2016 г. в качеството им на физически лица. Твърди, че преговорите са водени между ищцата като представител на „ФлексиПро“ ЕООД и ответника като управител на „Аглика-0011“ ЕООД. Намерението на ищеца да кандидатства по проекта било именно като управител на фирмата, която и преди била работила по проект на Агенция по заетостта. На 13.12.2016г. ищцата поканила ответника в офиса си и го поканила да подпише договора за изготвяне на проектно предложение. Той започнал да чете клаузите и да се подписва на всяка страница, като преди финалния подпис обърнал внимание, че никъде не е посочена фирма „Аглика-0011“ ЕООД. Заявил на ищцата, че няма да подпише и да сключи договор при тези условия, а тя му предложила да коригира договора. Той отказал, тъй като установил, че не носи в себе си фирмения печат. Тогава с ищцата се договорили да сключат устно договора в качеството си на управители на две юридически лица.

В условията на евентуалност, ако се приеме, че страните по делото са и страни по процесния договор, ответникът оспорва валидността на сделката, като инвокира възражение за нищожност по чл. 26, ал. 2, предл. 2-ро от ЗЗД поради липса на съгласие за сключването му между страните като физически лица. Сочи, че никога не е имал намерение да сключи договор в качеството му на физическо лице. През цялото време си е мислил, че договорът се сключва между управляваните от страните по делото дружества – „Аглика

0011“ ЕООД и „ФлексиПро“ ЕООД. Сочи още, че не е сключвал и договор в полза на трето лице, а именно управляваното от него дружество „Аглика 0011“ ЕООД, включително, че не е налице обещание за задължение или действие на едно трето за договора лице – „Аглика 0011“ ЕООД.

В условията на евентуалност, ако се приеме, че договорът не е нищожен, инвокира възражение за унищожаемост по чл. 29, ал. 1 от ЗЗД поради измама. Твърди, че е бил подведен от ищцата, която умишлено го е въвела в заблуждение, предоставяйки му проектодоговор с логото на фирмата „ФлексиПро“ ЕООД с уголемени и удебелени букви в горната част, както и в долната част под линия на страниците. Отделно твърди, че част от клаузите на договора уреждали отношения характерни за търговски дружества, а именно чл. 4, чл. 6,3, чл. 9.1, чл. 9.3. Твърди още, че тези действия на ищцата били прецизно отработени и нямало как да са случайни или предизвикани от небрежност, доколкото същата несъмнено е много добър професионалист и притежава специфични знания и умения в изготвянето на проекти по национално и евро програми, което обуславяло умисъла в нейните действия.

В условията на евентуалност, ако се приеме, че страните в производството са и страни по валидно сключен договор, ответникът релевира възражение за развален по право договор по чл. 89 от ЗЗД, тъй като процедурата за подбор на проекти № BG05M90POO1- 2.006 била прекратена с решението от 15.12.2016 г., което обуславяло недължимостта на възнаграждението поради невъзможност за изпълнение на задължението на ищцата да изготви проект по процедура, която не е преустановена и не е активна.

В условията на евентуалност, прави възражение за развален договор по чл. 265, ал. 2 от ЗЗД с доводи, че е налице неточно изпълнение на възложената работа, като твърди, че проектът, изготвен от ищцата, бил негоден за неговото предназначение и употреба, тъй като в проекта било предвидено да бъдат назначени 13 служители и още 3 лица помощен персонал. Заложените в проектното предложение финансови средства за работни заплати и осигуровки били изчислени от ищцата на база 460.00 лева МРЗ. Прогнозата била, че МРЗ ще се увеличи с около 50.00 лева, което калкулирало доста сериозна сума за 12 месеца, която фирмата нямала от къде да вземе. Още повече, че по проекта било заложен ангажимент 50% от

работниците да се задържат на работа 6 месеца след приключване на проекта, като се предвиждало заплатите да не се изплащат от бюджета на проекта, а от евентуалната печалба на Социалното предприятие. Ответникът твърди, че е установил, че в секцията въпроси и отговори по програмата, изрично при зададен въпрос от кандидат, отговорът на експерти по програмата бил, че е допустимо в проекта за кандидатстване по програмата да се предвидят средства за повишаване на МРЗ от МС на РБ това обаче не било предвидено от ищцата, която изготвила проекта, но е била длъжна да го предвиди, за да може този проект да е годен за употреба. Също така се сочи, че ищцата била длъжна при изготвянето на проекта да предвиди и разходи за бензин на заложен по проект микробус, но не ги е предвидила. Тези факти и обстоятелства били доведени до знанието на ищцата и въпреки това тя не ги е коригирала.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното **от фактическа страна:**

Представен от ищцата по делото е договор за изготвяне на проектно предложение от 13.12.2016г. В същия е посочено, че се сключва между физическо лице Н. И. Д. като възложител и физическо лице Р. К. К. като изпълнител. В долната част на страници 1-4 от договора за обективирани подписи, но на последната стр. 5 в графата „за възложителя“ липсва подпис, като са изписани само имена, дата и град. В графата „за изпълнителя“ са посочени имената Р. К., дата, град и подпис. На всяка страница договорът носи логото на „ФлексиПро“ ЕООД. Предмет на договора е изготвяне от страна на изпълнителя на индивидуален проект за кандидатстване на възложителя по проект BG05M90POO1- 2.006 „Развитие на социалното предприемачество“ на МТЦП с краен срок за подаване – 05.01.2017г. Съгласно чл.5 за изпълнение предмета на договора възложителят дължи на изпълнителя в срок от 5 работни дни заплащане на възнаграждение в размер на 300 лева с ДДС и допълнително възнаграждение при одобрение на проекта в размер на % от одобрената субсидия в зависимост от нейния размер.

С решение № РД05-117/15.12.2016г. на ръководител УО към МТСП е прекратена процедурата чрез подбор на проекти № BG05M90POO1- 2.006 „Развитие на социалното предприемачество“.

Прието по делото е удостоверение за изпълнение от 15.03.2017г., в което като възложител в графа „фирма“ са вписани имената Н. Д. И., а като изпълнител „ФлексиПро“ ЕООД, представлявано от Р. К.. В същото се сочи, че страните по сключения консултантски договор от 13.12.2016г. удостоверяват, че възложителят Н. И. Д. заявява, че изпълнителя „ФлексиПро“ ЕООД е изпълнил точно, качествено и в срок задълженията си по договора относно изготвянето и подаването на проектното предложение по обявената за участие процедура за подбор на проектни предложения ОП „Развитие на човешките ресурси“, „Развитие на социалното предприемачество“, наименование на проекта „Създаване на социално предприятие в помощ на лица с текуща слаба интеграция на пазара на труда в социално-уязвими целеви групи“. Отражена е стойност на проекта и на субсидията 185980,70 лева. Удостоверението е подписано за „Аглика-0011“ ЕООД от Н. И. Д., а за „ФлексиПро“ ЕООД от Р. К.. Удостоверението също носи логото на „ФлексиПро“ ЕООД.

Прието е още удостоверение за изпълнение от 29.08.2017г., в което като възложител е вписано „Аглика-0011“ ЕООД, представлявано Н. Д., а като изпълнител „ФлексиПро“ ЕООД, представлявано от Р. К.. че страните по сключения консултантски договор от 13.12.2016г. В същото се сочи, че страните по сключения консултантски договор от 13.12.2016г. удостоверяват, че възложителят „Аглика-0011“ ЕООД заявява, че изпълнителя „ФлексиПро“ ЕООД е изпълнил точно, качествено и в срок задълженията си по договора относно изготвянето и подаването на проектното предложение по обявената за участие процедура за подбор на проектни предложения ОП „Развитие на човешките ресурси“, „Развитие на социалното предприемачество“, наименование на проекта „Създаване на социално предприятие в помощ на лица с текуща слаба интеграция на пазара на труда в социално-уязвими целеви групи“. Отражена е стойност на проекта и на субсидията 185980,70 лева. Удостоверението е подписано за „Аглика-0011“ ЕООД от Н. И. Д., а за „ФлексиПро“ ЕООД от Р. К.. Удостоверението носи логото на „ФлексиПро“ ЕООД.

От ответника е представен формуляр за кандидатстване по ОП „Развитие на човешките ресурси“, „Развитие на социалното предприемачество“, код на процедура BG05M9OP001-2.010.

Видно от решение за одобряване на оценителен доклад № РД05-31/06.03.2018г. на зам-мин. на МТСП във връзка с проведена процедура чрез подбор на проекти BG05M9OP001-2.010 „Развитие на социалното предприемачество“ проектно предложение на „Аглика-0011“ ЕООД е включено в списъка с резервните проектни предложения, които успешно са преминали оценяване, но за които не достига финансиране.

С решение № РД05-51/12.04.2018г. на зам-мин. на МТСП за изменение на № решение РД05-31/06.03.2018г. във връзка с увеличен финансов ресурс на процедурата по ОП „Развитие на човешките ресурси“ е предоставена безвъзмездна финансова помощ и на проектното предложение на „Аглика-0011“ ЕООД за сума в размер на 185980.70 лева.

При така установените факти по въведените с жалбата оплаквания, съдът намира следното **от правна страна**:

Предявеният иск е с правно основание чл.266, ал.1 във вр. счл.79, ал.1 от ЗЗД и е процесуално допустим.

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса, в тежест на ищеца е да докаже че е налице валидно сключен между страните договор за изработка, изпълнение на задълженията си по него, приемане на изработеното от страна на ответника и размера на дължимото възнаграждение.

Основният спорен въпрос между страните, включително и пред въззивната инстанция, е дали същите в качеството си на физически лица са обвързани от валидно облигационно отношение, възникнало по силата на процесния договор за изготвяне на проектно предложение от 13.12.2016г.

Настоящият въззивен състав намира, че недоказано по делото е останало сключване на договора за изработка между страните по делото, а именно физическите лица Н. Д. и Р. К.. Представеният от ищцата по делото писмен договор не е подписан за възложител, поради което не доказва сключването на същия. Положените подписи на всяка страница /с изключение на последната/ са ирелевантни по отношение на волята на страната да сключи договора.

Действително договорът за изработка е консенсуален и неформален, поради което не е задължително сключването му в писмена форма. При липса

на такава обаче, договорното обвързване на страните следва да бъде доказано с други доказателствени средства. В настоящия случай липсват такива, от които да се изведе извод за сключен договор между физически лица. Представените по делото два броя удостоверения за изпълнение са подписани от Н. И. Д. като представител на „Аглика-011“ ЕООД и от Р. К. като представител на „ФлексиПро“ ЕООД. Същите, както и самият неподписан договор от 13.12.2016г., носят логото на „ФлексиПро“ ЕООД. В този смисъл дори и да се приеме, че е налице договор от 13.12.2016г. за изготвяне на проектно предложение, то той е сключен между юридическите лица „Аглика-011“ ЕООД и „ФлексиПро“ ЕООД, представлявани от своите управители. Индиция в тази насока е и обстоятелството, че именно „Аглика-011“ ЕООД е лицето, което е кандидатствало с изготвения проект и е одобрено за финансиране. Вярно е, както се сочи от въззивника, че няма пречка възложителят по договора за изготвяне на проектно предложение да е едно лице, а лицето, което фактически ще се ползва от проекта да е различно. В настоящия случай обаче няма никакви данни за сключен между физическите лица страни по делото договор за изработка на проект. Напротив, всички събрани по делото доказателства в своята съвкупност водят на извода за сключен договор между юридически лица. Налице са безспорни данни, че изпълнителят е изпълнил задълженията си по договора за изработка, а възложителят е приел изпълнението без забележки. Въпреки това, дължимото възнаграждение, при липса на плащане, следва да се търси от действително правоимащото лице срещу реално задълженото такова.

При липса на валидно сключен между страните договор, предявеният иск се явява неоснователен.

Възражението на въззивника за допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, изразяващо се в оставяне без уважение искането на ищеца, направено в открито съдебно заседание, за насочване на иска по реда на чл.228, ал.3 от ГПК към „Аглика-0011“ ЕООД в качеството му на евентуален ответник, също е неоснователно. Въззивния състав споделя становището на районния съд за недопустимост на соченото последващо субективно съединяване на искове.

Нормата на чл.228, ал.3 от ГПК предвижда възможността за замяна на страна при липса на съгласие на новия ответник да встъпи по делото. В

теорията се приема /в този смисъл – Живко Сталев/, че по реда на чл.228, ал.3 от ГПК ищецът може да привлече нов ответник наред с първоначалния като по този начин предизвика последващо субективно съединяване на искове /другарство/, което е допустимо при кумулирано прилагане на изискванията за изменение на иска и за другарството. Искът срещу новия ответник трябва да произтича или от същото основание, или да има същия петитум. Следва да се има предвид, че в описания случай става въпрос за добавяне на ответник наред с първоначалния, а не вместо него в условията на евентуалност, както и при наличието на предпоставките за другарство. Настоящият случай е различен, като тук са налице едновременно промяна в основанието – твърдения за наличие на друг договор, доколкото е сключен между различни страни, и в петитума – искът се насочва към друго лице. По този начин на практика се предявява изцяло нов иск, което съставлява недопустимо изменение на иска.

Соченото от въззивника Решение № 103/25.07.2011г. по т.д. № 403/2010г. по описа на ВКС, II т.о. също касае различна хипотеза. Със същото е прието за допустимо изменение на иска по реда на чл.228, ал.3 от ГПК чрез прибавянето на ответник в условията на евентуалност, когато главният иск за вреди, причинени пи ПТП е насочен срещу деликвента по чл.45 от ЗЗД, а евентуалния иск по чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ - сега чл.432, ал.1 от КЗ е предявен срещу застрахователя. Изрично е посочено, че искът срещу делинквента и искът срещу застрахователя следва да произтичат от едни и същи права на увреденото лице – правото на обезщетение за претърпените от него имуществени и неимуществени вреди от непозволено увреждане, причинени от делинквента, чиято гражданска отговорност е застрахована по застраховка „Гражданска отговорност” и вредите да произхождат от един и същ факт – непозволено увреждане, което е в резултат на настъпване на застрахователното събитие. Т.е. в разглеждания случай се касае за идентична фактическа обстановка, при която две лица носят отговорност спрямо увреденото лице, като въпрос на избор на ищеца е срещу кое от тях да насочи претенцията си за обезщетение. По настоящото производство се касае за напълно различен правопораждащ състав – при главния иск е твърдението за договор сключен с едно лице, а при евентуалния – за договор, който е сключен с друго лице.

За пълнота следва да се посочи, че дори и да беше прието изменението

на иска чрез предявяването му срещу „Аглика-0011“ ЕООД, крайния резултат не би си промил, доколкото се установи, че договорът е сключен между двете юридически лица, като претенцията на Р. К. в качеството ѝ на физически лице, отново би била неоснователна.

Поради съвпадане правните изводи на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

По частната жалба:

Частната жалба е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и от легитимирано лице, при наличие на правен интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Видно от представения от ответника договор за правна защита и съдействие от 15.12.2022г. същият е сключен между Н. И. Д. и адв. Г. Н. Г. с предмет проучване на гр.д. № 13389/2022г. на РС-Варна и даване на мнение. Уговорено е възнаграждение в размер на 450 лева, което е платено в брой при подписване на договора.

Предвидено в чл.78, ал.1 от ГПК е кои разноски се присъждат на ищеца съразмерно с уважената част от иска, а именно заплатените такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв. Съгласно чл.78, ал.3 от ГПК ответникът също има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от иска, като макар и да не са изрично посочени, при съпоставка с ал.1, следва да се приеме, че става въпрос за същия обхват от разноски, включително възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв.

В настоящия случай ответникът не е представляван от адвокат в рамките на производството, т.е. не е осъществено процесуално представителство по делото. Въпреки това, видно от представения договор за правна защита и съдействие, ответникът е ангажирал адвокат по конкретното дело, на когато са възложени по-малко правомощия отколкото при процесуално представителство. Разпоредбата на чл.78 от ГПК не конкретизира какви действия следва да извършени от адвоката. След като дължими се явяват разноските за процесуално представителство, които са в

по-голям обем, следва да се приеме, че са дължими и направените по конкретното дело разноси за адвокат в по-малък обем, а именно за проучване и надаване на мнение. Такава адвокатска услуга е изрично предвидена в чл.6, ал.1, т.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения като дължимото за нея възнаграждение. При съпоставка на дължимото минимално възнаграждение за посочената услуга /450 лева/ с дължимото в настоящия случай за процесуално представителство /около 1404 лева/, е видна значителна разлика, поради което несправедливо би се явило признаването само на по-големия разход, при положение, че ответникът е избрал по-малкия обем защита, за която се дължат по-малко средства.

Действително отговорността за разноси е деликтна и ограничена, както е прието и в посоченото от въззивника Решение № 189/20.06.2014г. по гр.д. № 5193/2013г. по описа на ВКС, IV г.о., като извън нея остават всякакви други разходи и пропуснати ползи от страната по делото (напр. пътните разноси за явяването на страните пред съда). В конкретния казус обаче направеният от ответника разход е за адвокатска услуга по конкретното дело, с оглед на което е дължим от ищеца на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

По гореизложените съображения, обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора по въззивната жалба, отправеното своевременно искане и представените доказателства, и на осн. чл.78, ал.3 от ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия направените в настоящото производство разноси в размер на 702 лева за платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдебният състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3270 от 11.10.2023г. по гр.д. № 13389/2022г. по описа на РС-Варна, 9 състав.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 14143 от 28.11.2023г. по гр.д. № 13389/2022г. по описа на РС-Варна, 9 състав.

ОСЪЖДА Р. К. К., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на Н. И. Д., ЕГН *****, с адрес гр. ***** сумата от **702 лева**, представляваща направени във въззивната инстанция разноси за платено адвокатско възнаграждение, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от получаване на съобщението от страните, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____